

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudců Mgr. Patricie Adamičkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobkyně: **Česká republika – Česká obchodní inspekce**, IČO 00020869
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **RNDr. J. P.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Klárou Long Slámovou
sídlem Urbánkova 3360/47, 143 00 Praha 4

o náhradu škody, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. dubna 2019, č. j. 23 C 72/2014 - 149

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o věci samé potvrzuje; ve výroku II. o nákladech řízení se mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 29 893 Kč a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Kláry Long Slámové, advokátky.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení 600 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 8. 4. 2019 soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 348 275 Kč (výrok I.) a uložil žalobci (písařskou chybou uvedeno žalovanému – pozn. odvol. soudu) zaplatit žalované (písařskou chybou uvedeno žalobci – pozn. odvol. soudu) na náhradě nákladů řízení 43 843 k rukám právní zástupkyně žalované do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).
2. Soud I. stupně tak v pořadí druhým rozsudkem rozhodl o žalobě podané soudu 30. 4. 2014, kterou se žalobce domáhal proti žalované náhrady škody nejprve ve výši 937 275 Kč, po částečném zpětvzetí žaloby ve výši 348 275, tj. ve výši čtyř a půlnásobku průměrného měsíčního výdělku žalované s tvrzením, že žalovaná, jako bývalý zaměstnanec žalobce, měla způsobit žalobci škodu tím, že po jmenování do funkce ústřední ředitelky žalobce rozhodla o provedení organizačních změn, na základě takového rozhodnutí předala J. I., zaměstnankyni ekonomického úseku Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce, výpověď podle § 52 písm. c) zákoníku práce z důvodu nadbytečnosti, aniž by byly splněny zákonem stanovené předpoklady. Soudem bylo rozhodnuto o neplatnosti dané výpovědi a žalobce pak byl povinen uhradit J. I. náhradu platu z neplatného rozvázání pracovního poměru. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout, neboť neporušila zaviněně žádnou povinnost při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s nimi a nezpůsobila žalobci žádnou škodu. Rovněž namítala neexistenci příčinné souvislosti mezi porušením právních povinností a vznikem škody, jakož i absenci svého zavinění na vzniku škody. Rovněž vznesla námitku promlčení uplatněného nároku, neboť žalobce mohl vyplatit náhradu platu J. I. již ve chvíli, kdy se dozvěděl, že daná výpověď byla soudem shledána neplatnou a nemusel čekat na další soudní řízení a navyšování nákladů. V době, kdy byl veden spor s J. I. o náhradu platu, již nebyla zaměstnankyní žalobce a průběh řízení nemohla ovlivnit.
3. Poprvé soud I. stupně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 23 C 72/2014-62, kterým žalobu zamítl a uložil žalobci povinnost uhradit žalované náhradu nákladů řízení. K odvolání žalobce i žalované byl rozsudek soudu I. stupně usnesením Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2018, č. j. 23 Co 412/2017-89 zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, mimo jiné i proto, že v mezidobí rozhodl Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 14. 12. 2017, sp. zn. 21 Cdo 4353/2017 ve skutkové a právně obdobné věci a jeho závěry je třeba při posouzení věci zohlednit. Rovněž se soud I. stupně nevypořádal s námitkou promlčení.
4. Soud I. stupně vyšel z prokázaných skutkových zjištění, že žalovaná byla s účinností od 4. 4. 2007 jmenována ústřední ředitelkou žalobce, z této funkce byla odvolána dne 4. 11. 2010 ke dni 8. 11. 2010. Ústřední ředitel žalobce rozhoduje o všech zásadních věcech patřících do působnosti žalobce, rozhoduje o uzavírání a rozvazování pracovních poměrů a o vnitřní organizaci žalobce. Opatřením ústřední ředitelky č. 130/2007 a opatřením ústřední ředitelky č. 131/2007 došlo u žalobce k organizačním opatřením, které vedly k výpovědi z pracovního poměru zaměstnankyně J. I.. Výpověď jí byla dána dne 12. 6. 2007 podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 5. 2010, č. j. 23 C 159/2009-148 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, sp. zn. 28 Co 531/2010 byla výpověď daná J. I. shledána neplatnou pro nesplnění podmínek pro udělení výpovědi podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 10. 2012 sp. zn. 14 C 248/2010 bylo J. I. přiznáno na náhradě platu 182 371 Kč a na nákladech řízení 7 460 Kč, částka 7 460 Kč byla žalobcem vyplacena 27. 11. 2012 a částka 125 649 Kč dne 30. 11. 2012. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 4. 2013 sp. zn. 14 C 23/2012 bylo J. I. přiznáno na náhradě platu 178 607 Kč a na nákladech řízení 9 700 Kč, částky 117 794 Kč a 9 700 Kč byly žalobcem vyplaceny 21. 6. 2013. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 10. 2013 sp. zn. 14 C 147/2012 bylo J. I. přiznáno na náhradě platu 182 762 Kč a na nákladech řízení 9 920 Kč, částky 165 766 Kč a 634 Kč byly žalobcem vyplaceny 5. 12. 2013 a částka 9 920 Kč dne 12. 12. 2013. Rozsudkem

Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 12. 2013 sp. zn. 14 C 232/2013 bylo J. I. přiznáno na náhradě platu 13 228 Kč, částky 9 102 Kč a 56 809 Kč (úroky z prodlení) byly žalobcem vyplaceny 20. 1. 2014.

5. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 7. 2007 a podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2007. Nejprve se zabýval uplatněnou námitkou promlčení, přičemž shledal, že nárok na náhradu škody žalobce uplatnila u soudu včas. Svůj závěr založil na zjištění, že od výplaty náhrady platu J. I. do dne podání žaloby neuplynula promlčecí doba. V průběhu řízení nedošlo k tak podstatné změně žaloby, že by tato skutečnost měla vliv na počátek běhu promlčecí doby, neboť již v žalobě žalobce formuloval důvody týkající se porušení právních povinností. Ohledně splnění předpokladů odpovědnosti žalované za škodu soud I. stupně vyšel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2017 sp. zn. 21 Cdo 4353/2017 vydaného ve skutkově a právně obdobné věci a uvedl, že žalovaná porušila pracovní povinnosti, když rozhodla o organizační změně a poté dala výpověď z pracovního poměru J. I. podle § 52 písm. c) zákoníku práce, aniž pro to byly splněny zákonné podmínky. Shledal, že žalovaná porušila povinnosti dané ust. § 301 písm. d) a § 52 písm. c) zákoníku práce. Žalobci vznikla škoda, když musel zaplatit J. I. náhradu platu a náklady řízení. Mezi vznikem škody na straně žalobce a jednáním žalované, je příčinná souvislost, neboť nebyt organizační změny a udělené výpovědi, jejíž neplatnost byla soudem pravomocně určena, a to nikoliv pro formální nedostatky výpovědi, ale pro její účelovost a nerespektování ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce, ke škodě na majetku žalobce by nedošlo, když by nemusel vynaložit náklady na náhradu platu J. I.. Jedinou příčinou vzniku škody na straně žalobce je tedy rozhodnutí žalované o organizační změně a udělení neplatné výpovědi J. I.. Okolnost, že ke vzniku povinnosti žalobce zaplatit J. I. náhradu platu bylo nutné, aby J. I. podala žalobu o neplatnost výpovědi a oznámila žalobci, že trvá na dalším zaměstnávání, na existenci příčinné souvislosti mezi porušením pracovní povinnosti žalovanou a škodou na straně žalobce nic nemění.
6. Zavinění žalované shledal minimálně ve formě vědomé nedbalosti, neboť žalovaná vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům měla a mohla vědět, že může zaměstnavateli způsobit škodu. Tento závěr soud I. stupně učinil na základě zjištění, že žalovaná je osobou s vysokoškolským vzděláním a v době nástupu do funkce ústřední ředitelky žalobce měla mnohaleté zkušenosti s vedoucími pozicemi na úseku státní správy. Žalovaná, byť bez právnického vzdělání, s tak širokými pracovními zkušenostmi, si musí být alespoň okrajově vědoma rizik spojených s otázkou neplatnosti výpovědi, případně vědoma složitosti daných personálních procesů. K tíži žalované jde, že se ze své pozice neobrátila na osobu či osoby, které by jí mohly poskytnout kvalifikovanou právní radu v této věci. Pokud personální otázky konzultovala, pak pouze neoficiálně v době, kdy žalovaná ještě nebyla ani jmenována do funkce ústřední ředitelky. Mgr. Č., na něhož se žalovaná opakovaně obrátila, ať již přímo či prostřednictvím vedoucí personálního oddělení paní K., uvedl, že se aktivně na organizačních změnách nepodílel, nenavrhoval rušení konkrétních pozic, ve věci figuroval pouze jako externí poradce, nebyla mu známa ani organizační struktura žalobce, o rizicích organizačních změn se bavili pouze v obecné rovině. Konzultace s Mgr. M. P. probíhaly v době před nástupem jak Mgr. P., tak žalované do zaměstnání k žalobci, když Mgr. P. působila u žalobce až od začátku května roku 2007. Ačkoliv žalovaná sama výpovědi nevyhotovovala, dělo se tak na její pokyn, s jejím souhlasem a ona byla osobou, která výpovědi schválila a podepsala, čímž za ně z titulu funkce tehdejší ústřední ředitelky žalobce převzala odpovědnost. Skutečnost, že z neplatné udělené výpovědi vznikají dotčenému zaměstnanci nároky na náhradu platu vůči zaměstnavateli, vyplývá přímo ze zákona a žalovaná z titulu své vedoucí pozice ústřední ředitelky za přijaté organizační změny a výpovědi plně odpovídá. Odpovědnost nelze přenášet na nižší složky zaměstnavatele (personální oddělení), ze kterých potřeba nové organizační struktury žalobce nevzešla. Soud I. stupně poukázal na to, že z časového hlediska je zřejmé, že žalovaná neměla dostatek času na to, aby se seznámila s vnitřním chodem Ústředního

inspektorátu žalobce. Zcela zásadní organizační změny mající přímý vliv na vrcholovou strukturu žalobce a její fungování provedla ze své iniciativy okamžitě po svém nástupu do funkce. Organizační změnu nekonzultovala, ke konzultacím, které probíhaly před jejím jmenováním, nelze přihlížet, neboť neprobíhaly z titulu její funkce, jednalo se pouze o neformální neoficiální rady. Organizační změny tak byly provedeny účelově a z hlediska rizik pro zaměstnavatele zcela neuváženě.

7. Soud I. stupně dospěl k závěru, že žalovaná odpovídá za způsobenou škodu do výše čtyř a půlnásobku průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti. Protože žalovaná neodpracovala v rozhodném období alespoň 21 dnů, stanovil výši náhrady na základě pravděpodobného výdělku, když vzal do úvahy, že k porušení povinnosti došlo 4. 4. 2007. Pravděpodobný výdělek za jeden měsíc pak odpovídá částce 79 619 Kč, která se skládá z částky 60 730 Kč podle platového výměru účinného od 4. 4. 2007 a částky 18 889 Kč jako poměrné části odměny připadající na každý měsíc, když žalovaná obdržela v rozmezí od dubna do prosince 2007 podle mzdového listu odměny v celkové výši 170 000 Kč. Zavázal proto žalovanou k úhradě částky 348 275 Kč, která zůstala předmětem sporu po částečném zpětvzetí žaloby.
8. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a jejich náhradu, respektive její poměrnou část v rozsahu 26 % přiznal v řízení procesně úspěšnější žalované, neboť žalobce původně požadoval částku 937 275 Kč a v průběhu řízení vzal žalobu zpět co do částky 589 000 Kč.
9. Proti rozsudku podala včasné a přípustné odvolání žalovaná. Namítala, že k porušení pracovních povinností by mohlo dojít jedině tehdy, pokud by bylo prokázáno, že již v okamžiku dání výpovědi nebyly pro její uskutečnění splněny podmínky. Neplatnost výpovědi však nastala až ex post, nikoliv v důsledku jednání žalované, ale příslušných oddělení žalobce, které nesplnily povinnosti vyplývající z organizační změny. Nadto žalovaná výpovědi jen podepsala, vyhotoveny byly jiným oddělením. Její postavení tak bylo analogické postavení ministra, na kterého rovněž nelze přenášet odpovědnost vedoucích pracovníků sekcí, odborů a oddělení, v jejichž gesci byla příprava a vyhotovení dokumentů, jež ministr následně formálně podepisuje. Protože Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 12. 2017 č. j. 21 Cdo 4353/2017-111 se opomenul vypořádat se zásadní skutečností, a sice že porušení pracovních povinností by bylo nutné prokázat žalované přímo při konání takového úkonu, tedy již v okamžiku, kdy byla uvedena výpověď dána, s rozhodnutím Nejvyššího soudu nesouhlasí. Pokud by bylo připuštěno porušení pracovních povinností žalovanou, pak ve vztahu k výši škody je třeba vycházet z částky zaplacené žalobcem J. I. pouze na náhradě platu. Náhrada nákladů, úrok z prodlení, jakož i zákonné odvody by neměly být do výše škody uplatněné vůči žalované zahrnuty. Rozsudek soudu I. stupně považuje za nepřezkoumatelný, neboť v jeho převážné části je argumentováno věcí týkající se Mgr. K. a není zřejmé, v čem konkrétně je spatřováno porušení povinností při podání výpovědi J. I.. Vytýkala soudu I. stupně, že nedostatečně odůvodnil závěr o zavinění žalované, nezabýval se ani případným spoluzaviněním jiných osob. Rovněž pochybil, pokud do pravděpodobného výdělku zahrnul nejen hrubou mzdu, ale i odměny, které nevydělil dvanácti ale devíti. Namítala, že faktické ukončování pracovních poměrů nebylo v její náplni práce ani v její pracovní agendě. Námitku promlčení vznesla důvodně, a to nejen proto, že od skutku již uplynula doba 12 let. Má za to, že objektivní lhůta běží od události, ze které škoda vznikla, tedy od rozsudku o neplatnosti výpovědi, subjektivní lhůta běží od doby jednotlivých výplat plnění. Nárok je promlčen i z důvodu změny žalobních tvrzení, kdy k řádnému uplatnění nároku došlo až změnou žalobních tvrzení. Namítala, že před podáním žaloby nebyla řádně vyzvána a nebylo jí umožněno se žalobcem o celé záležitosti jednat, věc nebyla projednána ani s odbory. Rovněž nesouhlasí s tím, že je každý případ žalován zvlášť, neboť výše požadované škody po žalované tak dosahuje částky 2 000 000 Kč. Navrhla, aby odvolací soud využil moderačního práva a snížil náhradu škody z důvodů hodných zvláštního zřetele na straně žalované. K jednání došlo před více než 12 lety v návaznosti na tehdejší usnesení vlády, kdy žalovaná v dobré

víře měla za cíl snížení výdajů ve státní správě poté, co bylo zjištěno plýtvání prostředky státního rozpočtu. Navrhla, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek a žalobu v celém rozsahu zamítl a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení.

10. Žalobce nesouhlasil s odvolací argumentací žalované. Namítal, že žalovaná opakuje svá tvrzení o odpovědnosti podřízených zaměstnanců žalobce, přičemž s těmito tvrzeními se soud vypořádal, když dospěl k závěru, že odpovědnost za neplatné výpovědi nese žalovaná. Odpovědnost se pak žalovaná nemůže účinně zprostit ani odkazem na ustanovení vnitřních organizačních předpisů a jejich subjektivním účelovým výkladem. Nedůvodně pak napadá postup a závěry Nejvyššího soudu uvedené v rozsudku ze dne 14. 12. 2017 č. j. 21 Cdo 4353/2017-111, neboť otázku, zda zaměstnavatel dal zaměstnanci výpověď z pracovního poměru z některého z důvodů uvedených v § 52 zákoníku práce, je třeba řešit podle stavu a se zřetelem na okolnosti, které tu byly v době výpovědi. Z toho však nelze dovozovat, že porušení pracovních povinností by bylo nutné prokázat žalované přímo při konání takového úkonu, tedy již v okamžiku, kdy byla uvedena výpověď dána, neboť bez pravomocného rozhodnutí soudu o určení platnosti či neplatnosti výpovědi nelze vůbec pojmově hovořit o tom, že by šlo o neplatné rozvázání pracovního poměru. Neplatnost rozvázání pracovního poměru není založena již tím, že výpověď je postižena vadou, která ji způsobuje. Rozvázání pracovního poměru je neplatné jen tehdy, byla-li neplatnost výpovědi určena pravomocným soudním rozhodnutím. V posuzované věci soud pravomocně rozhodl, že výpověď daná žalovanou J. I. je neplatná. Pokud žalovaná tvrdí, že neplatnost výpovědi J. I. nastala až ex post, a to nikoliv v důsledku jednání žalované, ale příslušných oddělení žalobce, které nesplnily své povinnosti vyplývající z organizační změny, pak uvedený názor nesdílel ani soud rozhodující o neplatnosti výpovědi z pracovního poměru. Žalovaná se dopouští účelového zkreslení, neboť zcela opomíjí skutečný sled událostí, které nastaly bezprostředně po jejím nástupu do funkce ústřední ředitelky. Žalovaná se snaží zprostit své odpovědnosti tím, že odpovědnost za vzniklou škodu přesouvá na podřízené zaměstnance, nerespektuje však zákoník práce, zákon o majetku České republiky, ani vnitřní předpisy České obchodní inspekce. Žalobce souhlasil s výpočtem pravděpodobného výdělku soudem I. stupně, tedy i s rozmělněním odměn do odpovídajícího počtu měsíců, ve kterém trval pracovní poměr žalované u žalobce v daném roce, neboť takový postup je v souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2005 sp. zn. 21 Cdo 58/2005. Nesouhlasil pak s námitkou žalované o promlčení žalovaného nároku, když za vznik škody na straně žalobce je třeba považovat nejdříve okamžik, kdy nabyl právní moci rozsudek, jímž byla žalobci uložena povinnost zaplatit náhradu mzdy zaměstnankyni J. I. z důvodu neplatného skončení pracovního poměru. Do doby podání žaloby v této věci vyplatil žalobce J. I. na náhradě platu postupně částky v celkové výši 556 968 Kč, na sociální a zdravotní pojištění zaplatila 340 662 Kč a na úrocích z prodlení 124 212 Kč. Začátek subjektivní i objektivní promlčecí lhůty pak spadá do jednoho okamžiku, když právní mocí rozsudku 27. 11. 2012, kterým byla žalobci uložena povinnost hradit náhradu platu J. I., jednak škoda vznikla a zároveň se dozvěděl o škodě, jakož i o tom, že žalovaná za škodu odpovídá. Žaloba byla podána 30. 4. 2014, neuplynula tedy ani objektivní ani subjektivní promlčecí doba. O případném použití mimořádného zmírňovacího práva je nutné uvažovat ještě předtím, než soud přistoupí k limitaci výše požadované náhrady škody. V daném případě dosáhla způsobená škoda vyšší výše, než je výše škody žalované, a sice 1 297 461 Kč bylo přisouzeno na náhradě platu J. I., 441 139 Kč žalobce odvedl na sociálním a zdravotním pojištění a 70 804 Kč zaplatil na nákladech řízení. Škoda na majetku České republiky jen v případě J. I. dosáhla výše nejméně 1 809 404 Kč (bez úroků z prodlení). Takto stanovená škoda případně může být nějakým způsobem moderována a teprve poté přichází v úvahu použití limitace dané zákoníkem práce, tedy výše uvedeným čtyř a půlnásobkem. I pokud by tomu tak bylo, mohly by důvody pro moderaci vést ke snížení odpovědnosti maximálně o 50 %, tedy na částku 904 702 Kč, která je daleko vyšší, než je výše náhrady limitované zákoníkem práce. Argumenty uváděné žalovanou nenaplnují důvody hodné zvláštního zřetele a nic nesvědčí využití mimořádného zmírňovacího práva. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil.

11. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek soudu I. stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o. s. ř. a po zopakování dokazování (§ 213 odst. 2 o. s. ř.) listinami a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 5. 2010, č. j. 23 C 159/2009-148 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 28 Co 531/2010-177 shledal, že odvolání žalované není opodstatněné.
12. Vzhledem k tomu, že žalovaná rozhodla o organizační změně dne 4. 4. 2007 a pracovní poměr s J. I. rozvázala výpovědí ze dne 12. 6. 2007, je třeba projednávanou věc posoudit podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 7. 2007 (dále jen „zákoník práce“) a podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013 (dále jen obč. zák.), včetně úpravy promlčení (§ 3036 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, účinného od 1. 1. 2014).
13. Podle § 250 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle § 250 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel je povinen prokázat zavinění zaměstnance, s výjimkou případů uvedených v § 252 a 255.
Podle § 257 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanec, který má povinnost nahradit škodu podle § 250, je povinen nahradit zaměstnavateli skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže neodčiní škodu uvedením v předešlý stav. Podle § 257 odst. 2 zákoníku práce výše požadované náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout u jednotlivého zaměstnance částku rovnající se čtyřapůlnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti, kterým způsobil škodu. Toto omezení neplatí, byla-li škoda způsobena úmyslně, v opilosti, nebo po zneužití jiných návykových látek.
Podle § 264 zákoníku práce z důvodu zvláštního zřetele hodných může soud výši náhrady škody přiměřeně snížit.
Podle § 353 odst. 1 zákoníku práce průměrný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu zúčtované zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období.
Podle § 354 odst. 1 zákoníku práce není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí.
Podle § 355 odst. 1 zákoníku práce jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek. Podle § 355 odst. 2 zákoníku práce pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédnou zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávajících stejnou práci nebo práci stejné hodnoty.
Podle § 273 odst. 1 zákoníku práce plněním pracovních úkolů je výkon pracovních povinností vyplývajících z pracovního poměru a z právních vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, jiná činnost vykonávaná na příkaz zaměstnavatele a činnost, která je předmětem pracovní cesty.
Podle § 106 odst. 1 obč. zák. právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle § 106 odst. 3 obč. zák. nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
14. Soud I. stupně provedl dokazování ke zjištění skutkového stavu věci v potřebném rozsahu a na podkladě zjištěného skutkového stavu posoudil věc správně i po právní stránce a své rozhodnutí odůvodnil způsobem předpokládaným v ust. § 157 odst. 2 o. s. ř.. Odvolací soud nemůže přisvědčit žalované v námitce o nepřezkoumatelnosti skutkových zjištění, neboť dokazování soudu I. stupně bylo zaměřeno na jednání žalované ve vztahu k zaměstnankyni J. I.. Pokud je v odůvodnění

napadeného rozsudku zmíněno jméno jiného zaměstnance a to Mgr. J. K., pak jen ve spojení s rozhodnutím ve skutkově a právně obdobné věci, které vydal Nejvyšší soud dne 14. 12. 2017 pod sp. zn. 21 Cdo 4353/2017. Pokud by napadený rozsudek skutečně byl nepřezkoumatelným, nemohla by žalovaná formulovat odvolací námitky proti jednotlivým dílčím právním závěrům soudu I. stupně, což se ale nestalo. Odvolací námitky nevzbuzují pochybnosti, že by žalované nebylo zřejmé, jak a proč soud I. stupně ve věci rozhodl.

15. Vzhledem k odvolacím námitkám žalované odvolací soud zopakoval dokazování rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 5. 2010, č. j. 23 C 159/2009-148 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 28 Co 531/2010-177.
16. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 5. 2010 č. j. 23 C 159/2009-148 vzal odvolací soud za prokázané, že soudem byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru daná žalovanou Českou republikou – Českou obchodní inspekci žalobkyni J. I. dopisem ze dne 12. 6. 2007. Výpověď z pracovního poměru byla dána J. I. dopisem ze dne 12. 6. 2007 z důvodu předvídaného ustanovením § 52 písm. c) zákoníku práce s odkazem na opatření ústředního ředitele žalované č. 130/2007 ze dne 4. 4. 2007. Z odůvodnění rozsudku se podává, že s ohledem na zrušení pověření J. I. vedením oddělení technické a vnitřní správy, ke dni 12. 4. 2007 na ni bylo nutno pohlížet jako na řadovou zaměstnankyni, jejíž pracovní místo bylo opatřením č. 130/2007 výslovně převedeno do nové organizační struktury. Z převodu byla totiž opatřením vyloučena pouze vedoucí pracovní místa v opatření označená buď jmenovitě nebo určená implicitně srovnáním předchozí a nové organizační struktury. Výpověď proto neobstojí, neboť pracovní místo žalobkyně (rozuměj J. I. – pozn. odvol. soudu) nebylo zrušeno, ale bylo převedeno do nové organizační struktury. Žalobkyně nemohla být ke dni dání výpovědi pro žalovanou (rozuměj ČR – ČOI – pozn. odvol. soudu) nadbytečná, neboť z opatření č. 130/207 ve znění opatření č. 131/2007 lze vyvodit nadbytečnost pouze vedoucích zaměstnanců, nikoliv zaměstnanců ostatních, řadových, mezi něž se řadí i žalobkyně. Ke zrušení žádného pracovního místa řadového zaměstnance v provozně ekonomickém oddělení nad rámec opatření č. 130/2007 ke dni dání výpovědi žalobkyni nedošlo. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2011, č. j. 28 Co 531/2010-177 byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen.
17. Po zopakování dokazování výše označenými listinami je skutkový stav věci zjištěn v rozsahu umožňujícím odvolacímu soudu rozhodnout ve věci. Odvolací soud upřesňuje, že skutková zjištění učiněná soudem I. stupně z výpovědi žalované, Mgr. M. P., Mgr. M. K. a Mgr. V. Č. byla učiněna z listinných důkazů - protokolů o jednání ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 17 C 56/2014. Soud I. stupně totiž sám neprovedl dokazování účastnickým výsledkem žalované, ani výsledkem výše uvedených osob. Byť ve sporném civilním řízení se uplatňuje zásada přímosti, která určuje, že dokazování provádí soud, jenž rozhoduje ve věci, podle odvolacího soudu lze z důvodu hospodárnosti prostřednictvím listinných důkazů učinit skutková zjištění z výpovědi žalované a svědků učiněných v řízení, v němž byla projednávána skutkově a právně obdobná věc, neboť jejich výpovědi v tomto řízení by nebyly jiné. Z obsahu předloženého spisu nevyplývá, že by senát nebyl s takovým procesním postupem ztotožněn a požadoval, aby uvedené osoby byly před ním vyslechnuty.
18. Odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně, že žalobce uplatnil nárok na náhradu škody u soudu včas, neboť od výplaty jednotlivých náhrad platu podle § 69 odst. 1 zákoníku práce J. I. do dne podání žaloby neuběhla ani objektivní, ani subjektivní promlčecí doba. Počátek běhu subjektivní promlčecí doby je třeba klást k okamžiku, kdy žalobci škoda vznikla, tedy kdy J. I. zaplatil náhradu platu, neboť pouhá vědomost žalobce o tom, že ke škodě dojde, nestačí. V řízení bylo prokázáno, že se tak stalo 27. 11. 2012 a 30. 11. 2012 (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 10. 2012, sp. zn. 14 C 248/2010), 21. 6. 2013 (na základě rozsudku Obvodního soudu pro

Prahu 2 ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. 14 C 23/2012), 5. 12. 2013 a 12. 12. 2013 (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 14 C 147/2012) a dne 20. 1. 2014 (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 12. 2013 sp. zn. 14 C 232/2013). Teprve od okamžiku vzniku škody, jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu v pracovněprávních vztazích, lze uvažovat o vzniku nároku, jako právní možnosti uplatnit své subjektivní právo. Pro počátek běhu objektivní lhůty není významné, kdy se žalobce o škodné události dověděl, rozhodující je pouze skutečnost, kdy objektivně došlo k události, která byla příčinou vzniku škody. Událostí, z níž škoda vznikla, je přitom třeba rozumět nejen samotné porušení vlastní právní povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, nýbrž současně (vedle toho) i vznik škody samotné (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 7. 2007 sp. zn. 21 Cdo 2423/2006, uveřejněný pod č. 159 v časopise Soudní judikatura, ročník 2007). Odvolací soud je toho názoru, že objektivní promlčecí doba počala běžet ve stejný okamžik jako subjektivní promlčecí doba, protože teprve výplata náhrady platu na základě rozhodnutí soudu žalobcem je tou událostí, z níž žalobci vznikla škoda. Teprve v den výplaty náhrady platu došlo ke zmenšení majetku žalobce a teprve v tento den se dozvěděl o vzniku škody a zároveň o tom, kdo za ni odpovídá. Odvolací soud nesdílí názor žalované, že objektivní promlčecí doba počala běžet již od právní moci rozsudku, kterým byla určena neplatnost výpovědi daná J. I., tedy ode dne 2. 5. 2011. V té době ke vzniku škody, tedy ke zmenšení majetku žalobce, nedošlo. Rozhodnutí soudu, kterým byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru dané J. I., je podle § 69 odst. 1 zákoníku práce jen jedním z předpokladů vzniku práva zaměstnance na náhradu mzdy nebo platu, a tomu odpovídající povinnosti zaměstnavatele poskytnout zaměstnanci náhradu mzdy nebo platu. Záleží pak na zaměstnanci samotném, zda náhradu mzdy či platu bude po svém zaměstnavateli požadovat. Přisvědčit nelze ani námitce žalované, že žalobce řádně uplatnil nárok na náhradu škody až v průběhu řízení. Žaloba v této věci byla podána dne 30. 4. 2014, přičemž žalobce již v žalobě náležitě tvrdil, v čem spatřuje protiprávní jednání žalované (rozhodnutí žalované o provedení organizačních změn a na jejich základě rozhodnutí o nadbytečnosti J. I. a o rozvázání pracovního poměru z důvodu podle § 52 písm. c) zákoníku práce) a svá žalobní tvrzení v daném směru v průběhu řízení nezměnil.

19. Předpokladem odpovědnosti žalované za škodu podle § 250 odst. 1 zákoníku práce je vznik škody na straně žalobce, porušení pracovních povinností žalovanou, příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením pracovních povinností a zavinění na straně žalované.
20. Soud I. stupně správně shledal, že v posuzované věci byly splněny všechny předpoklady odpovědnosti žalované za škodu vzniklou žalobci, přičemž jeho závěry ohledně porušení pracovních povinností ze strany žalované a příčinné souvislosti mezi vznikem škody a protiprávním jednáním jsou v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 21 Cdo 4353/2017-111 ve skutkově a právně obdobné věci.
21. Žalobci nepochybně vznikla škoda (došlo ke zmenšení jejího majetku), když byl povinen zaplatit J. I. náhradu platu z neplatného rozvázání pracovního poměru poté, co byla výpověď z pracovního poměru soudem určena neplatnou, J. I. trvala na dalším zaměstnávání a byla schopna a ochotna konat práci podle pracovní smlouvy. Na základě pravomocných rozsudků, vydaných do dne podání žaloby v této věci, žalobce zaplatil J. I. v listopadu 2012 na náhradě platu po odečtení příslušných srážek 125 649 Kč a na nákladech řízení 7 460 Kč (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 10. 2012 sp. zn. 14 C 248/2010), v červnu 2013 zaplatil J. I. na náhradě platu po odečtení příslušných srážek 117 794 Kč a na nákladech řízení 9 700 Kč (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 4. 2013 sp. zn. 14 C 23/2012), v prosinci 2013 zaplatil J. I. na náhradě platu po odečtení příslušných srážek 165 766 Kč a 634 Kč (bez úroků z prodlení) a na nákladech řízení 9 920 Kč (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 10. 2013 sp. zn. 14 C 147/2013) a lednu 2014 zaplatil J. I. na náhradě platu 9 102 Kč a na úrocích

z prodlení 56 809 Kč (na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. 12. 2013 sp. zn. 14 C 232/2013), tedy jen na náhradě platu (bez úroků z prodlení) žalobce zaplatil J. I. vyplatila částku 418 311 Kč a na nákladech řízení 27 080 Kč. K tomu však žalobce musel uhradit úroky z prodlení a odvést i zákonné srážky (sociální a zdravotní pojištění a daň z příjmu fyzických osob) a náhradu platu navýšit o zdravotní a sociální pojištění zaměstnavatele, které se přičítá k hrubému platu. Na základě uvedených soudních rozhodnutí dosahuje jen hrubá výše náhrady platu částky 556 968 Kč a náklady řízení 27 080 Kč. Škodou vzniklou žalobci jsou veškeré náklady vzniklé v souvislosti s povinností žalobce zaplatit J. I. náhradu platu, tedy nejen náhrada platu samotná, ale i úroky z prodlení, zákonné odvody a náklady řízení, neboť nebyť neplatné výpovědi z pracovního poměru, žalobci by nevznikla povinnost zaplatit J. I. náhradu platu podle § 69 odst. 1 zákoníku práce. Veškeré žalobcem vynaložené náklady tak vznikly v příčinné souvislosti s porušením povinnosti ze strany žalované. Ačkoliv zákoník práce nestanoví zaměstnavateli povinnost přidělovat po uplynutí výpovědní doby práci zaměstnanci, který nesouhlasí s výpovědí z pracovního poměru a trvá na dalším zaměstnávání, žalovaná v pozici ústřední ředitelky žalobkyně mohla předejít vzniku škody a přidělovat J. I. práci podle pracovní smlouvy ještě před rozhodnutím soudu o neplatnosti dané výpovědi.

22. Žalovaná jednala v rozporu s ust. § 301 písm. c) zákoníku práce, které stanoví zaměstnanci povinnost dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané a v rozporu s ust. § 302 písm. f) zákoníku práce, které stanoví vedoucím zaměstnancům povinnost zabezpečovat dodržování právních a vnitřních předpisů, když z pozice ústřední ředitelky žalobce rozhodla dne 4. 4. 2007 o organizačním opatření, na základě kterého dne 12. 6. 2007 jménem žalobce rozvázala pracovní poměr podle § 52 písm. c) zákoníku práce s J. I., aniž pro takový postup byly splněny zákonné podmínky. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 159/2009 bylo prokázáno, že žalovanou přijaté organizační opatření se pracovního místa řadové zaměstnankyně J. I. vůbec nedotklo, její pracovní místo zůstalo zachováno i v nové organizační struktuře, a J. I. se v příčinné souvislosti s přijatým organizačním opatřením nemohla stát nadbytečným zaměstnancem. Tímto jsou vyvráceny námitky žalované, že v době podání výpovědi pro ni byly splněny všechny podmínky, neboť soud posuzoval platnost výpovědi dané J. I. právě k okamžiku a se zřetelem na okolnosti, kdy byl právní úkon učiněn. Přijetí organizační změny, jakož i uzavírání a rozvazování pracovních poměrů se zaměstnanci náleží do kompetence ústředního ředitele žalobce (prokázáno organizačním řádem žalobce), nikoli příslušných odborů (oddělení) žalobce, na něž se žalovaná snaží přenést odpovědnost za pochybení, kterých se dopustila v případě zaměstnankyně J. I.. Protože rozvazování pracovních poměrů bylo v kompetenci žalované, není opodstatněná ani námitka, že výpověď pouze podepsala. Pokud písemné vyhotovení dané výpovědi připravilo personální oddělení žalobce, povinností žalované jako vedoucího zaměstnance bylo práci podřízených zaměstnanců kontrolovat (§ 302 písm. a) zákoníku práce). Pokud by tak činila, nemohlo by jí uniknout, že rozvazuje pracovní poměr s řadovou zaměstnankyní, jejíhož pracovního místa se organizační změna nedotkla.
23. Soud I. stupně se náležitě zabýval i otázkou zavinění žalované, které shledal minimálně ve formě vědomé nedbalosti, zvážil všechny relevantní skutečnosti a vypořádal se i s otázkou případného spoluzavinění jiných osob. Své úvahy v daném směru rozvedl v bodu 51. odůvodnění napadeného rozsudku, na který odvolací soud z důvodu stručnosti odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje. Provedenými důkazy nebylo prokázáno, že odpovědnost na způsobené škodě měly nést i jiné osoby, zejména zaměstnanci personálního oddělení. Ostatně žalovaná takové důkazy ve svém odvolání ani nekonkretizovala. Z provedeného dokazování vyplývá, že žalovaná si počínala překotně a organizační změny úspěšala, motivem k jejímu jednání zjevně byla (v účastnické výpovědi přiznaná) nedůvěra v původní zaměstnance na vedoucích pozicích (v době nástupu žalované byla J. I. pověřena vedením oddělení technické a vnitřní správy). Žalovaná rozhodla o organizační změně ihned v den nástupu do funkce ústřední ředitelky žalobce, přičemž do té doby

u žalobce nepůsobila a nemohla tak být dostatečně obeznámena s chodem žalobce po organizační stránce. Konzultace, které prováděla před nástupem k žalobci, s osobami, které nebyly zaměstnanci žalobce, byly neoficiální, neformální (viz výpovědi Mgr. P. a Mgr. K.) a nejsou tak pro posouzení věci relevantní. Nepřípadný je odkaz žalované na odůvodnění rozsudku, kterým byla určena neplatnost výpovědi dané J. I., a sice že rozhodnutí o neplatnosti výpovědi má akademickou povahu z důvodu neoznámení trvání na dalším zaměstnávání bez zbytečného odkladu a nárok na náhradu platu tak nelze přiznat, a to z toho důvodu, že soud vycházel z mylného právního názoru, že oznámení zaměstnance o trvání na dalším zaměstnávání podle § 69 odst. 1 zákoníku práce lze učinit jen do skončení výpovědní doby.

24. Mezi vznikem škody a porušením pracovních povinností žalovanou je příčinná souvislost, neboť újma, která nastala v majetkové sféře žalobce, a která spočívá v tom, že vyplatil J. I. náhradu platu podle § 69 odst. 1 zákoníku práce, by nevznikla, pokud by žalovaná postupovala v souladu se zákonem a (jménem žalobce) nepřistoupila k rozvázání pracovního poměru s J. I. za situace, kdy pro takový právní úkon nebyly splněny zákonné podmínky.
25. Použití mimořádného zmírňovacího práva přichází v úvahu až po zjištění výše škody, za kterou zaměstnanec odpovídá a ještě před tím, než soud přistoupí k limitaci výše požadované náhrady škody. Odvolací soud neshledal žádné důvody pro přiměřené snížení výše náhrady škody podle § 264 zákoníku práce. Žalovaná je vysokoškolského vzdělání, před jmenováním do pozice statutárního orgánu žalobce působila řadu let na vedoucích pozicích na úseku státní správy, přesto si počínala neuváženě a svým protiprávním jednáním způsobila žalobci značnou škodu, ačkoli vzhledem k výše uvedeným okolnostem a ke svým osobním poměrům měla a mohla vědět, že škodu může způsobit. Po žalobci, který je organizační složkou státu, by za uvedených okolností nebylo spravedlivé žádat, aby sám nesl část vzniklé škody. Za důvod zvláštního zřetele hodný odvolací soud neshledal ani skutečnost, známou mu z úřední činnosti, že v řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 17 C 56/2004 a pod sp. zn. 23 C 412/2019 již byla žalované uložena povinnost k náhradě škody ve výši čtyřapůlnásobku průměrného měsíčního výdělku, protože i v těchto skutkově a právně obdobných věcech žalovaná způsobila žalobci značnou škodu. Otázka aplikace ust. § 264 zákoníku práce je však v posuzované věci spíše teoretická, neboť i kdyby soud snížil výši náhrady škody o 50 %, vzhledem k výši škody půjde o částku převyšující čtyřapůlnásobek průměrného měsíčního výdělku před porušením povinnosti ze strany žalované.
26. Soud I. stupně rovněž nepochybil při stanovení výše pravděpodobného výdělku, z něhož se odvíjí výše požadované náhrady, neboť postupoval v souladu s ust. § 355 zákoníku práce. Zákon nestanoví, z jakých hledisek je třeba vycházet při zjišťování platu, které by zaměstnanec v rozhodném období „zřejmě dosáhl“, a ponechává na úvaze soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Pravděpodobný výdělek by však měl vypovídat o platové úrovni zaměstnance. V daném případě nelze při určení pravděpodobného výdělku vycházet z platu jiných zaměstnanců, kteří by vykonávali stejnou nebo srovnatelnou práci jako žalovaná, protože pracovní pozice žalované byla jedna jediná. Soud I. stupně správně přihlédl k výši platu žalované stanovené v platovém výměru, a nepochybil, pokud do pravděpodobného výdělku započítal i podíl na odměnách, které žalovaná v roce 2007 obdržela a to ve výši jedné devítiny, neboť je pravděpodobné, že pokud by byla zaměstnána i v prvním kalendářním čtvrtletí 2007, součástí platu by byla i odměna. Soud I. stupně rovněž nepochybil, pokud celkovou výši odměn za rok 2007 (přiznaných v červnu ve výši 80 000 Kč a v prosinci ve výši 90 000 Kč), vydělil devíti, neboť to odpovídá období (duben až prosinec), po které byla žalovaná v roce 2007 v pracovním poměru u žalobce. Čtyřapůlnásobek takto zjištěného pravděpodobného výdělku žalované činí 358 285,50 Kč. Žalobce, který se domáhal částky 348 275 K, se tak domáhal méně, než umožňuje právní předpis.

27. Důvodem pro zamítnutí žaloby není ani žalovanou namítaná skutečnost, že s ní žalobce výši požadované náhrady škody neprojednal, neboť povinnost daná zaměstnavateli ust. § 263 odst. 1 zákoníku práce není podmínkou pro další uplatňování nároku na náhradu škody.
28. Žalovaná rovněž brojila proti tomu, že soud I. stupně nespojil všechny žalobcem uplatněné nároky na náhradu škody do jednoho řízení (když v důsledku sečtení všech škod by žalovaná byla povinna uhradit čtyřapůlnásobek průměrného měsíčního výdělku pouze jednou). Odvolací soud neshledal její námitku opodstatněnou. Žalovaná pomíjí, že se jedná o jednotlivé škodní nároky, byť skutkově a právně obdobné, které stojí na samostatných skutkových základech. Pro jejich samostatnost a rozsáhlost dokazování se nejednalo o řízení vhodná ke společnému projednání.
29. Z výše uvedených důvodů odvolací soud potvrdil rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku I. o věci samé podle § 219 o. s. ř., jelikož je věcně správný.
30. Pokud jde o akcesorický výrok o nákladech řízení, soud I. stupně při posouzení, komu z účastníků náleží náhrada nákladů řízení, správně zohlednil výši žalobcem uplatněného nároku (937 275 Kč) a jeho částečné zpětvzetí (co do částky 589 000 Kč) a správně postupoval podle § 142 odst. 1 o. s. ř. podle zásady úspěchu ve věci ve vztahu k částce 348 275 Kč a podle § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. podle zásady zavinění ve vztahu k částce 589 000 Kč a dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně byla v řízení z procesního hlediska úspěšná pouze co do částky 348 275 Kč a nese zavinění na zastavení řízení co do částky 589 000 Kč. Náhrada nákladů proto náleží žalované a to v rozsahu 26 % (v tomto směru lze z důvodu stručnosti odkázat na bod 55. odůvodnění napadeného rozsudku). Oproti vyhlášení rozsudku ale došlo ve výroku II. k písařské chybě při písemném vyhotovení rozsudku, když soud zaměnil stranu oprávněnou za stranu povinnou a naopak. Kromě toho soud pochybil při stanovení výše náhrady, neboť žalované náleží náhrada nákladů řízení jen za prokazatelně učiněné úkony právní služby.
31. Podle obsahu spisu advokátka žalované učinila dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/96 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“) – příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 18. 7. 2014, v době, kdy předmětem sporu bylo peněžité plnění 937 275 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 6, § 8 odst. 1 advokátního tarifu činí 12 060 Kč, za dva úkony 24 120 Kč. Poté, kdy předmětem řízení bylo peněžité plnění ve výši 348 275 Kč, advokátka učinila sedm úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), g), k) advokátního tarifu – vyjádření žalované ze dne 2. 1. 2019, účast na jednání soudu dne 26. 6. 2017, dne 21. 5. 2018, 17. 12. 2018, dne 14. 1. 2019 a dne 8. 4. 2019, vyjádření žalované k odvolání žalobce ze dne 26. 9. 2017, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu – odvolání žalované proti procesnímu rozhodnutí, za který náleží odměna ve výši jedné poloviny. Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 348 275 Kč činí 9 700 Kč, za sedm a půl úkonů 72 750 Kč. Náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za deset úkonů právní služby činí 3 000 Kč (jeden úkon á 300 Kč), náhrada za DPH 21% z odměny a náhrad podle § 137 odst. 3 písm. a) a § 151 odst. 2 o. s. ř. činí 20 972,70 Kč, celkem 120 842,70 Kč. Z toho 26 % činí 31 419 Kč. Odvolací soud proto změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. o nákladech řízení podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 31 419 Kč. Ke splnění povinnosti byla stanovena obecná pariční lhůta (§ 160 odst. 1 o. s. ř.), platebním místem je advokátka žalované (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).
32. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a jejich náhrada byla přiznána v odvolacím řízení procesně úspěšnému žalobci. Náhrada nákladů řízení byla určena podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. ve výši 600 Kč za 2 úkony, a to vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

Praha 10. června 2020

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu